

De eeuwige stad

Ter nagedachtenis aan Stef Bugter, die mij de eeuwige stad leerde kennen en waarderen.

Eerste druk: juli 2013
Tweede druk: april 2016

©Hans Manders

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Hans Manders

De eeuwige stad

De stad

Er is een stad waar ik steeds weer wil komen,
Waar ik echt levenslang zou willen zijn,
Geen stad van dertien stuks in een dozijn
Maar haast in alles volmaakt en volkomen.

Ik wandel door haar straten in mijn dromen
En voel het leven bruisen op elk plein,
Dus werp ik munten in elke fontein
Waarvan ik water hoor en ook zie stromen.

Och had ik in die stad een onderkomen,
Wat was mijn leven dan toch mooi en fijn.
Mijn hart zou dan van blijdschap overstromen
En altijd was een dag vol zonnenschijn.

Och was ik ooit geboren daar in Rome
Dan was ik nu gelukkig als Romein.

De tijd in Rome

De eeuwigheid die druipt hier van de daken,
Onthult op elke straathoek haar gezicht,
Is met het heden haast in evenwicht:
Ze liggen samen in de zon te blaken.

De tijd geeft telkens opening van zaken
En haar voorbijgaan lijkt hier bijna licht.
Ze zegt: "Kom dichterbij, schrijf toch dat gedicht.
Je weet: je zult jezelf gelukkig maken."

Helaas, ik laat me veel te snel verleiden
Door zoveel tekens van de eeuwigheid
Als ook door die Romeinse mooie meiden.

Zoals in zwarte lokken van zo'n meid
Het grijs zich op den duur toch zal verspreiden
Zo is zelfs hier de eindigheid een feit.